

A titok feltárul, avagy gyorsan és egyszerűen, sokat és nagyot a magyar őstörténetről

A múlt kutatásáról sokan gondolják, hogy évtizedekig kell hozzá dolgozni, furcsa régi nyelveket megtanulni, penészes irományokat bogarászni vagy sáros cserepeket fogdosni, hogy valami új és jelentéktelen eredményre jussunk. Azok a szakemberek azonban, akik a folytonosan hangoztatott „tudományosság” elefántcsonttornyában a tévedéstől rettegve tépelődnek minden apróságon, éppen a lényegről feledkeznek meg. Arról, hogy az objektivitásnak beállított elidegenedés valójában kiöli a munka lelkét, s így elvesz az üzenet. Ezért nem lesz soha az örökös kételkedésből ráeszmélés, a felhalmozott adatokból értelmes koncepció, az újra és újra kijavított mondatokból népszerű és drága könyv, s végtére is az elpazarolt erőfeszítésből kultúrfőlény.

Nem róluk lesz tehát szó. A történelem ugyanis – főleg a magyar őstörténet – megint mások szerint egyszerű dolog. Különösen azok számára, akik úgy vélik, hogy elég józan, világos elmével és nyitott lélekkel közelíteni felé, mert így tárulnak fel az ősök valódi titkai. Egyre többen vélik szerte a világban, hogy a tudás, ősi múltunk megismerése és megélése nem néhány „tanult”, gőgös akadémikus kiváltsága, akik csak azért nézik le a független kutatókat, mert azoknak eredetileg egész más a szakmájuk, és mert fő céljuk nem a szaktudományos pontoskodás, hanem a közelmúlt történelmi viszontagságai által valóban tönkretett és talaját vesztett nemzeti azonosságtudat és közgondolkodás nemesítése. Önjelölt őstörténészek, nyelvészek, botcsinálta régészkedők és polihisztorok, történelemgyártók sokasága tanítja a mi népünket is igaz múltjára. Ezáltal végrehajtják küldetésüket, ami egyben a történettudomány egyetlen valódi feladata, létjogosultsága is: felnyitni az emberek szemét, sőt, a száját is, és beléjük tuszkolni annyi nemzeti büszkeséget, amennyit csak le tudnak nyelni egy szuszra. Az ebben a szellemben megszületett, különböző nagyívű elméleteket bizonyító, de gyakran egymásnak ellentmondó szakmunkákkal manapság már Dunát lehetne rekeszteni. Így az egyszeri jóhiszemű olvasónak komoly fejtörést okozhat eligazodni a hirtelen rázúduló, újonnan megfejtett vagy az elhallgatás homályából

KISS ALPÁR (1993) 2017-ben szerzett diplomát az ELTE BTK régészet mesterszakán, népvándorláskori régészet szakirányon.

kikapart tengernyi fontos adat, és az ezekből szőtt őstörténet-elméletek látszólag zavaros útvesztőjében.

Jelen munka ebben kíván segítséget nyújtani, kiemelve és röviden felvázolva néhányat a fontosabb elméletek közül. Sajnos terjedelmi és más objektív okokból kifolyólag (tudniillik, hogy a magyarság gyorsabban tesz szert újabb és újabb elődökre és őshazákra, mint ahogy az leírható lenne) teljes áttekintést nem adhatunk. Ennek ellenére bízunk benne, hogy az alábbi szempontok felvillantásával sok igaz honfitársunk gondolkodását sikerül a helyes úton elindítanunk, egyúttal ráirányítanunk a figyelmet arra is, hogy a reform-őstörténetkutatás látszólagos önellentmondásai csak a háttérhatalom álságos mesterkedésének eredményei.

Nem jöttünk mi sehonnan sem

A történelem jogformáló ereje hasonlatos az óvodai farsangokon játszott székfoglaló játékhöz: az évezredekben és kontinenseken át egymást taposva vándorló népek, időnként megpihenve egy alkalmas helyen megtelepednek, majd a zene felhangzásakor újra felkerekednek új hazát keresni. Mivel a Föld népessége növekszik, a játékba menetközben egyre több gyerek kapcsolódik be, de haza nem lesz több, így konfliktusok alakulnak ki. Ilyen esetekben – ha egy szék már foglalt – előjogot élvez az a gyermek, aki korábban foglalta el az adott széket. Olyan tudatos népek esetében, mint a magyar, megesik, hogy a játékos minden egyes letelepedés alkalmával szándékosan ugyanazt a széket választja. Így érthető meg honfoglalásaink összetett láncolata is: előbb szkíta, majd hun, avar, végül SZÉKely és magyar jelmezben foglaltuk el ugyanazt a SZÉK-et, amely azóta is SZÉKhelyünk (amint erre az iménti szóban rejlő nyelvészeti bizonyíték is utal). Vannak azonban olyan megalapozott vélemények is, amelyek szerint ez csak a látszat, és valójában – nem hallván a zenét – a játék kezdete óta fel sem álltunk székünkben, csak időnként átöltöztünk másik jelmezbe. Tehát a magyarság mindig is a Kárpát-medencében élt, más-más néven, de állandó nyelvi, etnikai, kulturális és spirituális egységben.

A Kárpát-medencei magyarság folytonosságelméletének nagy előnye, hogy egyesíti magában mindazt a szépet és jót, amit a többi elképzelésből megszerettünk. Különösen azért lehet kedves számunkra, mert megoldást kínál a „valahonnan érkezés” problémájára, ami csorbát ejthetne büszkeségünkön. Elméletünk belátásához két egyszerű lépésben juthatunk el: először a Kárpát-medence folyamatos lakottságát kell bizonyítanunk, ezután pedig minden korszak esetében meg kell állapítanunk, hogy az itt élt népesség magyar volt (bónusz pontért igazolhatjuk a magyar nyelv és a rovásírás jelenlétét is). Az első állítás túl sok valószínűsággal rendelkezik ahhoz, hogy alátámasztására ez alkalommal érveket sorakoztassunk fel, foglalkozzunk tehát a másodikkal. Időben visszafelé haladva, az állítólagos honvisszafoglalásig még a legelvetemültebb finnugristák sem

tagadhatják le népünk folyamatos jelenlétét és kultúrateremtő mivoltát. Ugyancsak elismerik még a „hivatalos” történettudomány érdemtelenül túlfizetett képviselői is, hogy az avarok maradékai megérhették Árpád magyarjainak hazatérését,¹ innen pedig már csak egy kicsit kell félremagyaroznunk szegény László Gyula régészprofesszort, hogy a teljes avar kori népességet is magyarnak tekintsük. Mivel az avarokról (akikről tehát már elmondhatjuk, hogy a magyar nemzetestest részei) tudjuk, hogy 568-ban érkeztek a Kárpát-medencébe, máris csak száz egynéhány évre vagyunk Attila hun birodalmától, amelyről pedig közismert, hogy magyar volt. Ez a rövid időszak pedig ilyen történelmi távlatokban már igazán nem számít, és ha számítana is, józan paraszti ésszel és magyar szívvel aligha feltételezhető, hogy két nyilvánvalóan magyar periódus között holmi jöttment germánok (állítólag afféle langobardok és gepidák) alapítottak volna államot a mi földünkön. A fentiek alapján tehát máris beláthatjuk, hogy a magyarság legalább 1500 éve változatlanul birtokosa e tájnak. Minden apró népecskével szőrszálhasogatás volna foglalkozni, illetve a szkíták magyarságáról a továbbiakban még lesz szó, ezért most fordítsuk meg a bizonyítási menetét és lássuk, mióta is élünk a Kárpátok ölelő karjai között.

Ehhez segítségül hívjuk e téma néhány jelentős kutatóját, elsősorban dr. Cser Ferenc kémikust, dr. Darai Lajos Mihály filozófust és Tomory Zsuzsa könyvelőt és gyermekápolót, akik számos önálló kötetben és tanulmányban fejtették ki tudományos eredményeiket. „A magyar nép és nyelv jelenléte a Kárpát-medencében és annak keleti környékén az őskor óta folytonos, itteni élete, működése *őstörténeti bizonyosság*, amint a magyar írás szintén az őskor óta jelen van itt, sok-sok későbbi és másholi írás alapjaként.”² Írja az első két fenti értelmiségi egyik mérvadó közös tanulmányuk összegzésében. Érdekesség, hogy hazánk területén a magyar nyelv korábban jelent meg, mint (mai tudásunk szerint) a modern ember, aki azt beszélte. Erre utal Tomory Zsuzsa megállapítása, amely szerint „A Kárpát-medencei beltenger mondáinkban fennmaradt emléken túlmenően Szeged városunk sziget értelmű neve is tanúsítja magyar lakosságunk ezen kortól való folytonosságát.”³ Mivel a Pannon-tenger eltűnése (kb. Kr. e. 600 ezer) megelőzi a Vértesszőlősön talált előember és őstelep⁴ korát (kb. Kr. e. 350 ezer), amely pedig a legkorábbi hazai régészeti lelőhely, a fentiek alapján vitán felül áll, hogy a magyar nyelv a maga önálló formájában már jóval azelőtt létezett, hogy beszélni kezdték volna. A lelkiismeretes kutató figyelmét nem kerülheti el az az aligha véletlen párhuzam, ami e tekintetben Isten lelkével kapcsolatban

1 Pl. újabban: Révész 2014, 34.

2 Cser-Darai 2008, 255.

3 Tomory 2008b, 713.

4 Vértesszőlősön a legkorábbi (alsó paleolitikumi) települési rétegben kőeszközöket és emberi maradványokat találtak. Egy kisgyermek tejfogainak töredékei és egy Samunak elnevezett felnőtt férfi tarkócsontja került elő, az előemberek *Homo erectus seu sapiens paleohungaricus* rendszertani besorolást kaptak.

fedezhető fel, a teremtéstörténetet olvasva: „...et spiritus Dei ferebatur super aquas”,⁵ akárcsak a magyar nyelv a Pannon-tenger fölött.

Alighanem a régészeti feltárások hiányával vagy eredményeiknek elhallgatásával magyarázható az a körülmény, hogy jelenleg a Kárpát-medencéből még nem ismerünk más, Samu korából származó leleteket, ugyanis bizonyított, hogy a szkíta kultúra ekkor már létezett.⁶ Alaptétel, hogy az emberiség ősi tudásának hordozói a szkíták voltak, márpedig ennek az őstudásnak központi eleme a lélek halhatatlanságába vetett hit. Ennek egyik szertartásos megjelenése lehet az az őskor különböző szakaszaiból egyaránt ismert, kb. négyszázezer éves gyakorlat, miszerint a halott testét a temetéskor vörös okker festékekkel festették be. A lélek halhatatlanságáról szóló elképzeléssel kapcsolatban ezt írja Grandpierre Attila fizikus, csillagász, énekes: „A vörös okker temetkezések minden bizonnyal ennek a nézetnek a kifejezői. Ennek alapján a szkíta kultúra több mint 400 000 éves.”⁷ Azt, hogy az említett temetkezési rítus felbukkanásából egyenesen következik a szkíta kultúra jelenléte is, nem csak az támasztja alá, hogy az efféle ősi ismeret szükségszerűen a szkítákhoz kapcsolódik, hanem az is, hogy a két idézett mondat egymás után következik. Ugyan a szerző az említett temetkezések lelőhelyeit sajnálatos módon elmulasztja megnevezni, mivel a fentebb idézett megállapításai a *Kulturális folytonosság a Kárpát-medencében és rokon területein az őskortól napjainkig* című fejezetben található, valószínűleg a szkíta kultúra időhatáraival kapcsolatos következtetések a Kárpát-medencére vonatkoznak.

Lassacskán közeledve napjainkhoz, de nem átugorva az egyébként is méltánytalanul kevés figyelmet kapó adatokat, a következő fontos állomásunk a kb. 30 ezer éves sungiri temetkezések. A Moszkvától kb. 200 km-re keletre található felső paleolit lelőhelyen a magyar őstörténet szempontjából kiemelkedő jelentőségű lelet látott napvilágot. A rendkívüli gazdagságú sírok egyikében, („királyként” azonosított) felnőtt férfi temetkezésében mamutagyarból készült, fejpánt alakban összeillesztett gyöngysor került elő viseleti helyzetben. Ugyan az ásatási fotókon és magán a tárgyon is egyértelműen látszik, hogy a fejdísz a ma használatos pántokhoz hasonlóan csak egy, a homlokon körbefutó darab-ból állt, az igazi tudós nem hagyhatja magát a valóság által megtéveszteni. Mivel egy kellőképpen régi, gazdagsága alapján feltételezhetően egy közösséget vezető személyről van szó, akinek még díszes fejfedője is volt, Grandpierre Attila nem is szalasztja el az esetet tüzetesen megvizsgálni és a következő megállapítást tenni: „A fejpánt jól láthatóan a magyar Szent Korona alapszerkezetéhez hasonló keresztpántos korona egyik pántja.”⁸ Valóban, kétség sem férhet

5 Gen. 1. 2.

6 „A szkíta-hun kultúra fennállása tehát az emberré válás évmilliókig tartó korszakától egészen a szkíta-hun társadalom felbomlásáig tartott...” Grandpierre 2006, 56.

7 Uo.

8 Uo. 98.

hozzá, hogy a sungiri fejpánt (ha egyáltalán az volt) éppen annyira hasonlít a Szent Koronára, mint bármelyik fejpánt bármelyik keresztpántos korona alsó részére. Az összefüggésről tökéletes bizonyosságot nyerhetnénk, ha a keresztpánt másik darabja is látható lenne, azonban „A keresztpánt másik pántját összetartó fonalak valószínűleg elpusztultak a tízezer évek alatt.”⁹ Ez az egyébként nem elképzelhetetlen feltevés maradéktalanul pótolja a régészeti bizonyíték hiányát, így semmi sem állhat útjában a megalapozott következtetés levonásának: „Mivel (a sungiri »király« és népe kapcsán) a szóba jöhető uráli népcsoport éppen a magyarság, ezért régészetileg alátámasztott álláspont, hogy a magyar királyság több mint húszezer éves múltra tekinthet vissza.”¹⁰

De lássuk őshonosságunk egy további régészeti bizonyítékát. A szóban forgó lelet a késő neolitikumból, a Kr. e. 5. évezredből származik (vagyis keletkezésekor a szkíta kultúra már több százezer, míg a Magyar Királyság több tízezer éve létezett), Szegvár-Tűzköves lelőhelyről. A „hivatalos” tudomány által az úgynevezett „Tisza-kultúrához” tartozónak mondott település egyik lakóházából került elő egy trónon ülő férfit ábrázoló szobrocska (idol), amelynek arca ék-alakú, ruháját zég-zúg vonalas mintázat díszíti és a vállán egy szerszámot tart. A lelet régészeti szakirodalomban elterjedt „sarlós isten” elnevezése súlyosan félrevezető, ugyanis – amint arra Tomory Zsuzsa felhívja a figyelmet – a szóban forgó eszköz egy *szike*. A rutinos olvasó számára már aligha lehet váratlan a dőlt betűvel írt szavak után következő nyelvészeti levezetés: ÉK, ZEG-ZÚG és SZIKE, világosan kiadják a SZÉKELY nevet, tehát: „...mindezek alapján teljes biztonsággal a székely őstörzs egyedének tarthatjuk”.¹¹ Ennek ismeretében már az sem tűnhet véletlennek, hogy ez a szobor éppen itt, SZEGVÁRon (a megfelelő betűk kicserélésével SZÉK[ely]-VÁR) került elő, ezért érdemes lenne a jövőben kiterjedt régészeti kutatásokat végezni a környéken, mivel valószínű, hogy a székelyek kb. 6000–6500 évvel ezelőtt várat építettek ezen a helyen.¹²

Mivel még számos fontos kérdés van, amelyet illetően rendet kell tennünk a történelemhamisítás által összezavart fejekben, csak utalunk rá, hogy az említett szerzők műveiben a kedves Olvasó megtalálja őshonosságunk nyilvánvaló tudományos bizonyítékainak összefüggő rendszerét, amelyből jelen alkalommal csak szemezgetni volt lehetőségünk. Ennek ellenére joggal bízhatunk abban, hogy sikerült lesöpörnünk a nemzetrontó finnugristák állítólagos érveit és igazolnunk, hogy: „...a szkíta-hun-magyar nemzeti folytonosság az emberré válásig terjed és évmilliókban számolható”.¹³ Mivel őseink itt a Kárpát-medencében az összes nagy birodalmat és magaskultúrát jóval megelőzően

9 Uo.

10 Uo. 99.

11 Tomory 2008b, 716.

12 Vagy csak egy SZÉKEN ülve VÁRtak, de a tudományos kutatások velejárója bizonyos fokú kiszámíthatatlanság.

13 Grandpierre 2006, 176.

hoztak létre ma is fennálló hatalmas műveltséget, nem meglepő, hogy az olyan kiemelkedő alkotások is, mint például a Stonehenge¹⁴ és a hozzá hasonló kőkörök vagy az egyiptomi piramisok szintén ide vezethetők vissza. „Közép-Európa legjobban őrzött titka a tény, hogy Magyarország a piramisok földje volt.”¹⁵ Olvashatjuk egy több nyelven és több kiadásban megjelent tanulmányban, amely így a nagy titkok természetétől idegen módon, inkább közismertté szándékozik tenni ezt az örömteli ténytet. Többen is rámutattak már az egyiptomi hieroglifák magyar olvasataira,¹⁶ amelyek nem véletlen összecsengések, ahogy a „PiRaMiS = PeReMeS építmény”¹⁷ szóazonosság sem. Láthatjuk tehát, hogy elődeink nem csak műveltségalapítók voltak, hanem az emberiség felemelése érdekében, tudásukat önzetlenül továbbadták az elmaradott népek számára is.

A kelet keltái

Talán nem jöttünk sehonnan, de mentünk mindenfelé. A Kárpát-medence kulturális értelemben a civilizáció bölcsője, hiszen itt jelent meg többek között az írás, az első piramisok, templomok, az ókori tudományok (pl. matematika, csillagászat), itt született az ősnyelv, vagyis elmondhatjuk, hogy minden valódi emberi haladás az innen kiáramlott szellemi teremtő erő terméke.¹⁸ Így fordulhat elő, hogy nyelvi, régészeti és néprajzi párhuzamok sokaságát találjuk a történelem bármely jelentős kultúrája és a magyar között. Igaz ez a keltákra is, akiket Timaru-Kast Sándor (feltételezhetően keltakutató)¹⁹ a „nyugat magyarjainak” nevez.

Fővárosunk utcáin nyitott szemmel járva szinte ki sem kerülhetjük a kelták nyomait. A gael-kelták (magyarul „kelen”-kelták) neve őrződött meg a Kelen-hegy

14 „A legutóbbi években alapvető régészeti tények sokasága utal arra, hogy a 110 méteres átmérőjű Stonehenge építésében, tervezésében legalább egy szkíta-hun-magyar származású íjász, nagy tudású mágus jelentős szerepet játszhatott.” Grandpierre 2006. 25. Az egyik ilyen alapvető régészeti tény, egy a Stonehenge közelében feltárt gazdag sír (a „tervezőmérnök” szkíta-hun-magyar Íjász Király sírja), amelynek tulajdonosa ugyan természettudományos vizsgálatok szerint az Alpok körzetéből származott, azonban réz késeit is vele temették. Bár ezek a tárgyak is Nyugat-Európában készültek, az Íjász Király csak a Kárpát-medencéből származhat, mert pl. Hódmezővásárhelyen is találtak olyan sírt, amiben réz kés volt.

15 Tomory 2008b, 719.

16 Pl. Borbola 2008.

17 Lásd: Borbola 2013.

18 A Kárpát-medencéből indult ki a fémművesség és a földművelés (Grandpierre 2006, 30.), itt fedezték fel a Püthagorasz-tételt (Grandpierre 2006, 51), Erdélyben volt a világ első városépítő műveltsége (Tomory 2008b, 719).

19 Sajnos abban a tanulmánykötetben, amelyben az alább hivatkozott írását később részben kibővítve, de azonos szöveggel először közölte, szerzői életrajza nem tartalmaz a foglalkozására vonatkozó információkat, pusztán annyit, hogy a kelta-magyar rokonság kérdéseit kutatja. Lásd: a 16. lábjegyzetben hivatkozott kötet függelékét a 842. oldalon.

(ma Gellért-hegy) és a Kelenföld nevekben, valamint a III. kerületi Kelta utca sem lehet véletlen, mint ahogy Asterix rajzfilmfigura és a Szent Istvánt megkoronázó Astrik nevének összecsengése sem.²⁰ A kelták pentaton zenéjükre egy COR nevű táncot jártak, amihez már csak a DEAS (= szép, díszes) szót kell hozzáadni, hogy az eredmény a magyar CSÁRDÁS legyen. Ez lehetett a rómaiak által CORDAXnak²¹ nevezett tánc, hiszen ez egy nagyon hasonló szó, ha helyesen cserélgetjük a betűket. Ilyen világos levezetés után a tanulmány szerzőjét követve nem rágjuk az olvasó szájába a következtetést, csak megismételjük költői kérdését: „Vajon milyen nép, kelta vagy szittya-hun-magyar volt-e az, amelynek tánca annyira megtetszett a rómaiaknak?”²²

Szerencsére a kelta–magyar régészeti párhuzamoknak sincs híján a figyelmes kutató. Az egyik legfontosabb közös jellemvonás a lovas temetkezés, ami köztudottan jelen van a honfoglalás kori Magyarországon. Mivel a mai Észak-Franciaországban, Ribemont-sur-Ancre településen előkerült egy bronzkori lovas temetkezés, és valahol Chartres környékén még valamennyi a Kr. u. 3. századból, „nyugodt lélekkel állíthatjuk, hogy folyamatos lovastemetkezéssel számolhatunk a keltáknál is”.²³ Az idő- és térbeli távolságok, valamint egyetlen temetkezési szokás kétségbe vonható etnospecifikussága ellenére ezek a szakirodalmi hivatkozás nélkül felsorolt, és koncepciózusan kiragadott példák nem hagyhatnak kérdést a kelta-magyar rokonság felől.

Altalában egy rokonságelmélettel úgy lehet még nagyobb népszerűsége és az értő közönség elismerésére szert tenni, hogy felnagyítjuk a rokonságra általunk korábban (még amatőr kutatásaink megkezdése előtt) kiválasztott nép történelmi szerepét. Esetünkben efféle aljasságokhoz nem szükséges folyamodni, mert ilyen értelemben a kelták gondoskodtak az igaz magyar történelem kutatóiról, többek között azzal is, hogy még a római „megszállás” előtt (!) megépítették a római kori úthálózatot.²⁴ Szókingincsek ősi rétege jelentős részben a magyarral azonos,²⁵ ők építették (bizonyára a szkítákkal váltott műszakban, lásd

20 Timaru-Kast 2013, 7.

21 Már meg sem lepődünk azon, hogy a „hivatalos” Ókori Lexikon a kelta–magyar vonatkozást elhallgatva, a Kordax szócikk alatt ezt a táncot a régi attikai vígjátékokból eredezteti. Ókori Lexikon 1902.

Digitális kiadás: <http://mek.oszk.hu/03400/03410/html/4215.html> [letöltve: 2020. 10. 30.]

22 Timaru-Kast 2013, 10.

23 Uo. 14.

24 Uo. 19. Ennek némileg ellentmond Gálfi Aba megállapítása: „Az avar nép építette meg a korai ókori létesítményeket (utak, várak, lakótelepek, öntöző-csatornák, közösségi építmények, miként a sport-, előadó célú amfiteátrumok)” (Gálfi 2013, 72). Mindenesetre az nem vitás, hogy az avarok használták és fenntartották ezeket az utakat, mivel „Háborúik nagy része minden valószínűség szerint ezen kereskedelmi, közforgalmi utak biztosítása volt” (Tomory 2008a, 698).

25 Timaru-Kast 2013, 29.

fentebb) a Stonehenget, ahol a Fődruida (Főtáltos) is székelte.²⁶ Néppé is itt, a Kárpát-medencében formálódtak, innen vitték magukkal szkíta-magyar nyelvünket és még számos kulturális vonást (amit itt találtak és megtetszett nekik, de azért mi találtuk ki előbb), mint pl. a lovas temetkezést, ősi mondáinkat, hitünket, népmeséinket, nagyállattartásunkat.²⁷ „Ez a valódi történelmünk, a többi csak hitvány cifraság.”²⁸ Varrja el a kételkedés szálait példás kutatói alázattal az idézett tanulmány szerzője.

Amit mindig sejtettél az avarokról, de az iskolában mást mondtak

Avarokról mindannyian hallottunk már, így az elvárt hatás eléréséhez a szokásosnál nagyobb, megdöbbenőbbet kell mondani. Fentebb már említett egyik jeles avar-kutatónk e követelményt, valamint a tudományos tárgyilagosság és szerénység elvét szem előtt tartva vezeti be egyik vonatkozó munkáját, mondván: „Új történelemírás kezdetét szeretném jelezni e dolgozatommal, amit szerves történelemtudománynak nevezek.”²⁹ („...carmina non prius / audita Musarum sacerdos / virginibus puerisque canto”³⁰ – juthatna eszébe erről a félművelt latinistának.) A legújabb kutatásoknak hála, a független történészek számára tudományos eredmények sokasága áll rendelkezésre az eddig ismert unalmas kép átrajzolására és ízléstelen eltorzítására.

Először is tudni kell az avarokról, hogy *hun elvűek* voltak, azaz a *hun életelo* szerint irányították életüket.³¹ Ez a kissé megfoghatatlannak ható történeti értelmezés csak a mi anyagi világhoz szokott lelkünk számára tűnhet ködösnek és misztifikáltnak, de az egykori ősnépek gondolkodásában ez maga az Élő Valóság volt, amely tetteiket meghatározta, lelküket a helyes irányba terelte. Avar előd-testvéreinkről szólva nem hallgatjuk el azt sem, hogy „a keresztet és a kereszténységet az avarok nem vették át senkitől, hiszen ők voltak az őskereszténység alkotói”.³² Ezen állítás alátámasztását a szerző közvetlenül az idézett mondat előtt végezte el, a következő egyszerű módon: „Külön vallástörténeti tanulmány tudná csak felölelni az ősvavar-kereszténység ezernyi bizonyítékát.”³³ Sajnos amíg ez az „ezernyi bizonyíték” a dilettantizmus feneketlen üstjében egy újabb tabudöntögető betűhalmazzá áll össze, be kell érünk néhány kisebb horderejű megállapítással, amelyek ellenkezője még szintén nincs bizonyítva.

26 Uo. 38.

27 Uo. 49.

28 Uo. 47.

29 Tomory 2008a, 679.

30 Hor. III. I. Ad Chorum Virginum Et Puerorum.

31 Tomory 2008a, 683.

32 Uo. 682.

33 Uo.

Az avarok ősisztene *Ar/Er*, ősisztennőjük *Ara*, egyszülött, szűznemzett fiúgyermekük *Arany*, aki maga az Élet. Ezek a nevek B-betűs változatban is léteznek, mert így is lehet belőlük más értelmes szót összeállítani, pl. *Bar-anya*, aki népünk Kisboldogasszonya, ebből következik, hogy az ő nevével jelzett terület az avarok őshazája. Arra nem kapunk magyarázatot, hogy ezek az ügyesen fabrikált istenségnevek milyen összefüggésben állnak az imént – bár kissé hiányosan – bizonygatott őskereszténységgel, de nyilvánvalóan két hasonlóan csekély valóságalappal rendelkező feltevés nem zárhatja ki egymást. Ezen felül vallásukról elmondható még mindaz a kevés és bizonytalan, ami a magyar ősvallásról is, ezért a továbbiakban az olvasó felületes ismereteit inkább az avarokra vonatkozó történeti és nyelvészeti tévképzetekkel egészítjük ki.

Az avarok műveltségi központjait a tudomány egyszerűen határozza meg: földrajzi fekvéstől függetlenül avar jelenlétet bizonyít minden olyan helységnevén, amelynek legalább egy kis része megalkotható az *avar* vagy *vár* szavak betűinek megfelelő cseréjével, így pl. az olaszországi Bari és Bar város egyaránt „kétségen kívül az ősvár nép alkotása”.³⁴ Hasonló nyelvészeti gaztett áldozataul esik többek között Persepolis, Hvar vagy Avarisz (Egyiptom), de az etimológiai kreativitás még Salzburg és Carcassone városokat is utoléri. Utóbbi városnév jelentése *Kerekasszony*,³⁵ avar-magyarságáról pedig neve és a városzerte fellelhető avar emlékek mellett az Ősi földünk *Carcassone* alcím is tanúsodik. A számos kultúrközpont közül kiemelkedik az Avar Birodalom székhelye, (S)avaria, amint azt a város neve is bizonyítja, valamint a savariai Ízisz Szentély (ugyanis az avarok Egyiptomból hozhatták magukkal Ízisz istennő tiszteletét).³⁶

Az avar műveltség elterjedéséről tehát összefoglalóan elmondhatjuk, hogy földrajzi határokkal alig rendelkezik. Időbeli kiterjedésének megállapításához előbb az avarok szerteágazó rokonságát kell feltérképeznünk, ami legegyszerűbben a következő fogalmakon keresztül közelíthető meg: „osztrák-avar”, „rutén-ruszin-avar”, „jász-alán-avar”, „kelta-avar”, „bajor-avar-magyar”, „etruszk (székely-avar)”, „pártus-székely-avar”, „hun-avar”, „gall-avar”. Ha figyelembe vesszük, hogy az avarok ennyi testvérnéppel rendelkeztek, máris sokkal kevésbé megdöbbentő, hogy ezek az elnevezések belefértek egyetlen tudományos közleménybe. Nyilvánvalóan e lenyűgöző kapcsolatrendszer gyökerét ismét csak az ósmúltban találhatjuk meg. A szakirodalomban a szkíta-avar azonosság tétele sem ismeretlen, de ha ezúttal megelégszünk annyival, hogy a két nép történelmi szerepe azonos, már meg is találtuk a választ a fenti problémára. „...Avar népünket Kárpát-medencei ősnépnek kell felismernünk”,³⁷ tehát semmi csodálkozni való nincsen azon, hogy Európa telis-tele van avar

34 Uo. 685.

35 Gálfi 2013, 70.

36 Uo. 75.

37 Tomory 2008a, 702.

emlékekkel, helynevekkel, szimbólumokkal, hiszen a Kárpátok hegyei közt minden nép megdicsőül, soha nem látott műveltségre tesz szert, amellyel nem fukarkodik az emberiség fényét emelni.

Módszertani tanácsok az igaz magyar történelem kutatóinak

Sose tévesszük szem elől az ellenséget! Ne legyünk restek az olvasót a tudósok ellen uszítani, és ne sajnáljuk a terjedelmet a személyeskedő kiszólásokra! Az igaz magyar történelem elhallgatásáról, a rovásírásos emlékek begyűjtéséről és elpusztításáról, Trefort Ágoston fantomleveleiről vagy a „hivatalos történetírásról” szóló toposzok nemcsak azt az érzést keltik, mintha valami nagy titokba avatnánk be az olvasót, hanem érzelmeiket is a józanész ellen hangolhatja. Ebben a vonatkozásban a legnagyobb fegyverünk a „Habsburg történelemhamisítás” mítosza: tudvalévő, hogy ez a megátalkodott dinasztia több száz éves hatalma, sőt egész léte során egyedül a magyar történelem meghamisítását és nemzeti identitásunk eltorzítását tartotta szem előtt.³⁸

Mindig gondosan válogassuk meg a forrásainkat! A forráskritika a felhasználandó adatok szelektálását jelenti! A felesleges szörszálhasogatás nyilvánvalóan sehova sem vezet, sosem lesznek belőle nagy ívű megállapítások, amik egyszerre sok bonyolult kérdésre könnyű választ adnak. De milyen forrásokat használjunk? Hiszen rengeteg régi szöveg, tárgy, épület, kép, szó (vagyis inkább betű), monda, szóbeszéd és érdekes gondolat van, ami alapján a történelmet kutatni lehet, de előfordulhat, hogy nem mindegyikből ugyanaz a következtetés származna. Útmutatásul néhány példát mutatunk be az eddig felhasznált szakirodalmi munkákból: „A nyugatról származó történelmi források alig használhatóak az évezredek propaganda és a hamisítás miatt, amelyek a hódítást szolgálták. Tőlünk keletre azonban sok értékes és hiteles forrás áll rendelkezésre.”³⁹ Felületes válogatási módszernek tűnhet, de a háttérben kielélt tudományos szempontok, megfelelő háttérismeret, valamint forrásolvasási és -értelmezési gyakorlat áll. Ugyanezt megtehetjük a régészeti leletekkel is: „Sétáljunk be a Spanyol Nemzeti Régészeti Múzeumba és válasszunk ki az ókorban jellegzetes leghíresebb leletekből néhányat.”⁴⁰ Így biztosak lehetünk

38 Természetesen a nagyobb hatás érdekében nem szégyen a legjobbtól tanulnunk, e tekintetben például Gálfi Abától, aki a következőt írja: „Az 1200-as évektől azonban már beindították a Habsburgok a nagyüzemi történelemhamisítást, és rá 300 évre, 1500 körül már hamisítványaik nyomán Európa népei a felvilágosodás helyett elszenvedték az elhomályosulást.” Gálfi 2013, 68. Szem előtt tartva, hogy a Habsburg-család első uralkodója az 1273-ban német királlyá választott I. Rudolf volt, nincs okunk kételkedni abban, hogy minden eszköz rendelkezésükre állt nemcsak a magyarság, hanem egész Európa történelmi emlékezetének átírásához. Az erre irányuló szándékukban pedig eddig sem kételkedtünk.

39 Gálfi 2013, 72.

40 Uo. 87.

benne, hogy amit kiválasztunk, illeszkedni fog a koncepciónkba és nem kerül a képbe olyasmi, ami miatt magyarázkodnunk kéne.

Kerüljük az áltudományosság látszatát! Az okos farkas is báránybőrbe bújlik! „Tudományos komolysággal megkíséreltem elkerülni a tündérek említését írássomban, mégsem tudtam teljesen kihagyni létüket, mivel őstörténelmünkkel oly szoros kapcsolatban vannak, hogy tudásunk szenvedne csorbát e tettel.”⁴¹

Bátran kövessük a „bizonytalan feltételezés – egyenes következtetés” utat! Magunk is meglepődünk majd írás közben, milyen hosszú logikai lánc építhető fel, önmagukban billegő és teljesen más formájú építőkövekből. Sajnos a következő (fentebb részben már idézett) mondatok nem csak ennek illusztrálására születtek, de végre ezúttal jó célt fognak szolgálni. „Az emberiség őstudásának legalapvetőbb tétele a lélek halhatatlansága. A vörös okker temetkezések minden bizonnyal ennek a nézetnek a kifejezői. Ennek alapján a szkíta kultúra több mint 400 000 éves. A Nap-tisztelet minden bizonnyal visszanyúlik az emberré válás korszakáig. Ennek alapján a szkíta kultúra az emberré válás koráig nyúlik vissza, tehát több millió éves múltat tudhat magáénak.”⁴²

Ötvözzük a tudományokat! Legyünk polihisztorok, a rendszert kell látni! A magyar őstörténet csak a különböző érintett tudományágak eredményeinek összehangolásával közelíthető meg, azonban ha leülünk egy tanulmányt írni, nem várhatjuk meg, amíg azok a szakemberek, akik csak egy területhez értenek, kikutatják a maguk témáját. Ilyen esetben bátran hívjuk elő a bennünk rejlő polihisztort, és szégyentelenül képzeljük magunkat egyszerre történésznek, nyelvésznek, régésznek, néprajzkutatónak, esetleg genetikusnak vagy művészet-történésznek. Természetesen ezeket a foglalkozásokat csak tudományos értekezésünk megírásának idejére vesszük fel, így megkíméljük magunkat az említett szakterületek ismeretanyagának és módszertanának elsajátításával járó fáradságos munkától.

Mindezek az útmutatások persze semmit sem érnek, ha a legfontosabbakat elfelejtjük: a magunk kutatói hitvallását és a történelemtudomány elsődleges feladatát, vagyis a nemzeti öntudatépítést. Alkalmazva a szükséges retorikai furfangokat, felhasználva az elődök által felhalmozott ismereteket, és ezekhez hozzátéve a magunk évtizedes munkával alaposan kidolgozott eredményeit, még mindig csak középszerű tudósok lehetünk, akik időnként megközelítik a valóság egy-egy szeletét. Az igazi megvilágosodáshoz minden magyarságunkra szükségünk van: „Ezen felismerésre csak az a magyar tudós juthat, aki magyarságát magyar lélekkel éli meg.”⁴³

Ezen szempontok figyelembevételével már csak szégyenérzetünk és fantáziánk (vagy egy szakmai lektor, esetleg igen ritkán egy gondolkodó olvasó)

41 Tomory 2008b, 706.

42 Grandpierre 2006, 53.

43 Tomory 2008b, 705. Az idézet arra a „felismerésre” vonatkozik, hogy: „népünk Európa-műveltségalapító ősnépe”. Uo.

szabhat gátat ámokfutásunknak. Csak rajtunk múlik, hogy a magyarság előtt álló felmérhetetlen őstörténeti lehetőségek közül mennyit használunk ki vagy hagyunk a történelemhamisítók martalékául elveszni. Ne hagyjuk, hogy ezután is mások írják történelmünket! Írjuk mi, hiszen értünk hozzá!

FELHASZNÁLT SZAKIRODALOM

- Borbola 2008 Borbola János: Bevezetés az egyiptomi hieroglifák magyar nyelvű olvasatába. In: *Magyarságtudományi Tanulmányok*. (Főszerk.: Botos László). Budapest, 2008, 93–119.
- Borbola 2013 Borbola János: *Egyiptomi ősmagyar geometria. A hetedhét peremes*. Budapest, 2013, Magánkiadás.
- Cser-Darai 2008 Cser Ferenc – Darai Lajos: Kárpát-medencébe gyökérfő magyar folytonosság. In: *Magyarságtudományi Tanulmányok*. (Főszerk.: Botos László). Budapest, 2008, 229–255.
- Gálfi 2013 Gálfi Aba: Az avarokról. In: *A Magyarság és a nyugat. A kelta kapcsolat*. (Magyarságtudományi Füzetek. Kisenciklopédia 21.) 2013, 65–93.
- Grandpierre 2006 Grandpierre Attila: *Attila és a hunok. A szkíta-hun-magyar folytonosság*. Budapest, 2006, Napkút Kiadó.
- Ókori Lexikon 1902 Ókori Lexikon. (Szerk.: Pecz Vilmos). Budapest, 1902–1904, Franklin Társulat. Digitális kiadás: <http://mek.oszk.hu/03400/03410/html/4215.html> [letöltve: 2016. 09. 06.]
- Révész 2014 Révész László: *A magyar honfoglalás kora. A Magyar Nemzeti Múzeum állandó kiállítása*. Budapest, 2014.
- Timaru-Kast 2013 Timaru-Kast Sándor: A nyugat magyarjai. In: *A Magyarság és a nyugat. A kelta kapcsolat*. (Magyarságtudományi Füzetek. Kisenciklopédia 21.) Budapest, 2013, 7–49.
- Tomory 2008a Tomory Zsuzsa: Avarok. In: *Magyarságtudományi Tanulmányok*. (Főszerk.: Botos László). Budapest, 2008, 679–704.
- Tomory 2008b Tomory Zsuzsa: Őshazánk a Kárpát-medence. In: *Magyarságtudományi Tanulmányok*. (Főszerk.: Botos László). Budapest, 2008, 705–728.

Az Utassy József-díj 2020. évi kitüntetettje, Fecske Csaba költő köszönetét december helyett előreláthatólag 2021. márciusi estünkön lesz a MOM Kulturális Központban.